

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „carcheck” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 38, 41, 42 i 45 (zgłoszenie nr 7 368 681)

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji eksperta

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ Izba Odwoławcza dokonała zbyt szerokiej interpretacji bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji dotyczącej wyłącznie opisowego charakteru oznaczenia tworzącego znak towarowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2010 r. — Steinberg przeciwko Komisja

(Sprawa T-17/10)

(2010/C 80/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gerald Steinberg (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciel: adwokat T. Asserson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ujawnienie w ciągu 15 dni wszystkich dokumentów wymienionych we wniosku;
- zasądzenie kosztów;

— zarządzenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 maja 2009 r., doręczonej skarżącemu w dniu 22 listopada 2009 r., w której częściowo odrzucono jego wniosek na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾ o dostęp do dokumentów związanych z decyzjami finansowymi o przyznaniu dotacji pozarządowym organizacjom izraelskim i palestyńskim w ostatnich trzech latach w ramach programów „Partnerstwo dla pokoju” (PdP) i „Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka” (EIDHR).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi następujące cztery zarzuty.

Po pierwsze, skarżący twierdzi, że nie udostępniając żądanych dokumentów, pozwana naruszyła art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

Po drugie, skarżący podnosi, że odmawiając pełnego udostępnienia żądanych dokumentów, pozwana naruszyła art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, jako że jego wniosek nie jest objęty zakresem żadnego z wyjątków przewidzianych w tym artykule. Ponadto skarżący podnosi, że nawet jeśli do jego wniosku stosowałyby się wyjątki, quod non, prawo dostępu przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego do żądanych dokumentów należy uważać za „nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem”.

Po trzecie, skarżący twierdzi, że odpowiadając na jego wniosek potwierdzający prawie po upływie sześciu miesięcy, mimo że rozporządzenie nr 1049/2001 przewiduje udzielenie odpowiedzi w ciągu 15 dni roboczych od złożenia wniosku, pozwana naruszyła art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001.

Po czwarte, skarżący podnosi, że pozwana nie rozpatrzyła wniosku „bezzwłocznie” i tym samym naruszyła art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).